

Arrest

nr. 314 894 van 16 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. R. C. Y. (hierna: verzoekster) en haar partner J. E. G. (hierna: verzoeker) die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 1 juni 2022 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 3 juni 2022.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 juni 2022 (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekers gehoord op 11 augustus 2023.

1.3. Op 16 november 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd op 23 november 2023 aangetekend verzonden.

1.4. De beslissing in hoofde van verzoeker werd door de commissaris-generaal op 22 februari 2024 ingetrokken.

Inmiddels werd er ten aanzien van verzoeker een nieuwe beslissing genomen. Het beroep hiertegen is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer X.

1.5. De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, Y. (...) R. (...) C. (...), verklaarde over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en een katholiek christen te zijn. U bent geboren in Cali, de hoofdstad van het departement Valle de Cauca op (...) december 1990. U bracht uw kindertijd door in Yumbo in de wijk Las Americanas. Na acht jaar verhuisde u naar de stad Palmira gedurende twee jaar. Vervolgens verhuisde u weer naar Cali, waarna u weer naar Yumbo verhuisde. U heeft uw middelbare school afgerond. U werkte ongeveer vijf jaar als verkoper van schoenen en juwelen in een winkelcentrum. U stopte ongeveer acht maanden voor uw vertrek uit Colombia met deze job.

U heeft samen met uw ex-partner L. (...) F. (...) B. (...) C. (...) twee kinderen: een 15-jarige zoon genaamd D. (...) A. (...) B. (...) R. (...) en een 13-jarige dochter genaamd L. (...) S. (...) B. (...) R. (...). U bent ongeveer zeven jaar samen met uw huidige partner J. (...) E. (...) G. (...) (CG (...) en OV (...)). Samen hebben jullie een zoon R. (...) C. (...) S. (...) (CG (...)).

Uw ouders verblijven tot op heden in de wijk La Estancia. U heeft een broer J.(...) R.(...) C.(...). Hij is soldaat in Colombia. U heeft een halfbroer J. (...) R. (...) G. (...), die ook soldaat is in Colombia. U heeft een halfbroer genaamd R. (...) R. (...) G. (...), die op 19-jarige leeftijd overleed. U was toen vier of vijf jaar oud. U heeft een halfbroer langs vaders zijde genaamd R. (...) D. (...) R. (...) B. (...). Hij groeide op bij zijn moeder. Hij was drugsverslaafde. Pas op latere leeftijd kregen u en R. (...) D. (...) een band. Hij hield zich bezig met drugssmokkel en maakte deel uit van de 'groepering 13', een onderdeel van de 'Clan del Golfo'. Daarnaast was hij een huurmoordenaar. R. (...) D. (...) werd 's nachts op straat neergeschoten en overleed op 11 juli 2019. Zijn zoontje R. (...) R. (...) verhuisde enkele maanden later naar Spanje om bij een tante te verblijven.

Omwille van uw broers activiteiten ontving u een eerste bedreiging in het begin van het jaar 2020, ongeveer een maand voor Covid-19 uitbrak in Colombia. Twee mannen op een motor passeerden uw woning en zeiden dat ze u niet meer wilden zien in de wijk. U was geschrokken van deze bedreiging en besloot voorzichtiger te leven. Vervolgens werd een lockdown van twee maanden afgekondigd omwille van Covid-19. Nadien ging u weer aan het werk. In de tussentijd zocht uw partner E. (...) G. (...) een nieuwe woning. In november van 2020 verhuisden jullie naar Nueva Instancia, (...). Aan het begin van 2021 ontving u een tweede doodsb bedreiging: twee personen op een motor passeerden jullie nieuwe woning en waarschuwden jullie nogmaals de wijk te verlaten.

Op 28 april 2021 werd een nationale staking afgekondigd, waaraan u en uw partner E. (...) G. (...) via de vakbond van E. (...) G. (...) deelnamen. Tijdens deze protesten werd E. (...) G. (...) tweemaal beroofd. U stopte nogmaals met werken, en keerde terug naar uw werk in juni. In september stopte u nogmaals. U geraakte zwanger van uw zoon S. U vroeg uw ex-schoonmoeder of jullie bij haar in Puerto Isaacs konden verblijven. U lichtte uw ex-partner in over de bedreigingen die u had ontvangen.

Uw ex-man heeft samen met jullie twee kinderen en zijn moeder Colombia verlaten op 15 april 2022. Nadat u hen had afgezet aan de luchthaven, werd uw partner E. (...) G. (...) op straat bedreigd en aangevallen. Vijf dagen later bezochten jullie een reisagentschap en boekten tickets om Colombia te verlaten. U en uw partner E. (...) G. (...) verlieten Colombia met het vliegtuig vanop de luchthaven in Cali op 31 mei 2022. Jullie vlogen tot Panama, vanwaar jullie verder vlogen naar Duitsland. Vervolgens vlogen jullie van Duitsland naar België, waar jullie op 1 juni 2022 arriveerden. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 3 juni 2022, net als uw partner J. (...), E. (...) G. (...) (CG 22/19853).

Op 9 augustus 2022 bent u in België bevallen van uw zoon R. (...) C. (...) S. (...) (CG xx/xxx).

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u gedood te worden door de vijanden van uw broer R. (...) D. (...). In hoofde van uw minderjarige zoon vreest u hetzelfde.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort en uw identiteitskaart neer, alsook kopieën van een bankafschrift, een artikel omtrent het overlijden van uw broer R. (...) D. (...), de overlijdensakte van R. (...) D. (...), de identiteitskaart van R. (...) D. (...), drie foto's en de beëindiging van het werkcontract van E. (...) G. (...) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de problemen die u en bijgevolg uw partner J. (...), E. (...) G. (...) gekend zouden hebben met de vijanden van uw overleden halfbroer R. (...) D. (...).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de activiteiten van uw halfbroer bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) erg gebrekkig blijven ten opzichte van de kennis die u vervolgens etaleert tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo stelde u bij de DVZ dat uw halfbroer lid was van een bende, maar dat u niet weet van welke bende (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Vervolgens verklaart u op het CGVS dat uw broer lid was van 'Groepering 13', wat onder de 'Clan del Golfo' valt. Dat u pas op het CGVS meer in detail kan treden over uw halfbroers activiteiten, doet de wenkbrauwen fronsen. Des te meer gezien u uw band met hem opnieuw had opgenomen en u hem thuis bezocht volgens uw verklaringen. U had bovendien ontdekt waarmee hij bezig was - drugssmokkelaar, mensen vermoorden - waardoor u veel vijanden had gekregen, zo verklaart u (NPO, p.14). Dat u dan al niet onmiddellijk bij de DVZ kon preciseren van welke bende hij deel uitmaakte, is niet aannemelijk.

Ook wat betreft het overlijden van uw halfbroer beschikt u over erg beperkte kennis. U weet niet wie hem heeft gedood of tot welke groepering de moordenaar(s) behoorde(n) (NPO, p.17). Pas wanneer u - reeds in België - een artikel op het spoor kwam over zijn overlijden, bent u meer over hem te weten gekomen, zo vertelt u (NPO, p.20). Voorgaande vaststellingen doen twifelen aan de mate van betrokkenheid bij uw broer R. (...) D. (...) in Colombia, en de problemen die zegt om die reden te hebben gekend.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die u en uw partner vervolgens zelf gekend zouden hebben in Colombia. Zo verbaast het ten eerste dat uw belagers u maanden na het overlijden van uw halfbroer pas viseerden. Uw halfbroer is namelijk overleden op 11 juli 2019, doch werd u zelf pas voor het eerst bedreigd in februari 2020, vermoedt u (NPO, p.17). Uw partner stelt eveneens dat het min of meer rond februari 2020 was dat jullie een eerste keer werden bedreigd (NPO partner, p.14). Naast jullie vage tijdssituering - men moge immers verwachten dat u meer concreet kan zeggen wanneer die eerste keer bedreigd werd - is het onduidelijk waarom de vijanden van uw broer zo'n lange tijd na zijn dood zouden wachten om u te bedreigen. Daarenboven stelt de vraag zich om welke reden zij langs uw woning passeerden en uw waarschuwden om vervolgens weer te vertrekken. Dit geldt des te meer voor de tweede keer dat zij u benaderden aan uw andere woning. Wederom mag het verbazen dat de moordenaars van uw broer u bedreigden met de dood, maar u anderzijds zo genegen waren om u nogmaals enkel verbaal te waarschuwen zodat u de tijd kreeg om te ontkomen en/of zelfs de autoriteiten in te lichten (NPO, p.12-13). Men moge verwachten dat zij veel doortastender zouden optreden in het geval zij jullie werkelijk wilden treffen.

Ten derde merkt het CGVS op dat hoewel u verklaart enige voorzichtigheid te hebben gehanteerd - bijvoorbeeld in de buurt naar de supermarkt gaan, de taxi nemen, van woonplaats veranderen - u en uw partner aan jullie nieuwe woning opnieuw de gewoonte hanteerden buiten voor de woning te zitten. Dit is dezelfde setting waarin u voor het eerst werd bedreigd in uw vorige woning (NPO, p.13). Overigens nam u samen met uw man deel aan de nationale staking via de vakbond van uw man (NPO partner, p.15). Hoewel u niet in de frontlinie stond volgens uw verklaringen, staat ook dit gedrag haaks op de voorzichtigheid die u verklaart gehanteerd te hebben vanaf de eerste bedreiging (NPO, p.13). Het gedrag dat u stelde na de eerste bedreiging en bovendien na de tweede bedreiging valt op geen enkele wijze te verenigen met de angst die u verklaart te hebben gehad, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat u dan aan een massabetoging zou deelnemen, waarmee u zich duidelijk in het openbaar begaf en personen van allerlei slag riskeerde tegen te komen, mag ten eerste verbazen.

Ten vierde tart het alle verbeelding dat u na de beweerde bedreigingen nooit bescherming heeft gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten. U stelt hieromtrent dat u dat niet deed omdat alle groeperingen in elke wijk onder één hoedje spelen met de politie, waardoor een klacht neerleggen tot niets zou leiden (NPO, p.18). U vervoegt: "Want als je dat wel doet, moet je nadien een identificatieronde houden met die personen. Hen gaan herkennen en dat draait uiteindelijk slechter uit. Dan moet je hen onder ogen komen, en dat is gevaarlijk vind ik" (NPO, p.18). Dat u geen enkele melding heeft gemaakt bij geen enkele instantie omtrent de bedreigingen die u ontving, relateert de ernst van uw vrees ten eerste. Wat betreft uw verklaring over de samenwerking tussen groeperingen en politie, wijst het CGVS op de politiebewaking bij uw halfbroers begrafenis. U verklaart dat zij bescherming voor de familie voorzagen (NPO, p.17). Uw partner is evenmin ooit naar de autoriteiten gestapt, en dit uit angst. Hij verklaart hierover het volgende: "Want ik weet hoe dat gaat bij een bedreiging. We waren al tot de dood veroordeeld. We voelden ons niet veilig, ook niet door een aangifte in te dienen" (NPO partner, p.15). Echter heeft hij nooit persoonlijke problemen gekend met de autoriteiten, noch met het gerecht of de politie in Colombia, en zijn familieleden evenmin (NPO partner, p.9). Gevraagd of jullie het tweede incident ergens hebben gemeld, antwoordt hij van niet, omdat jullie nog veel banger waren geworden. Dat jullie voorts na de aanval op G. (...) D. (...) niemand hebben ingelicht, wat reeds het derde incident betrof, tart alle verbeelding (NPO partner, p.19). Indien jullie in wezen bedreigd werden, is het dan ook weinig te vatten dat jullie niet eens de politie opgezocht hebben, gezien zij reeds uw familie hebben beschermd tijdens de begrafenis van uw halfbroer en ook op de hoogte waren van jullie familiebanden.

Ten vijfde kan nog worden aangestipt dat niemand van uw familie tot op de dag van vandaag nog enige problemen heeft gekend, wat zeer opvallend is (NPO, p.21 & NPO partner p.20). Dit niettegenstaande uw ouders en uw broers J.(...) en J.(...) nog steeds in Yumbo wonen en dezelfde familieband hebben/hadden met jullie halfbroer R. (...) D. (...)(NPO, p.20). U verduidelijkt dat J.(...) en J.(...) altijd op verplaatsing zijn als soldaten in verschillende steden, echter biedt dit geen verklaring waarom uw ouders geen problemen hebben gekend sinds uw vertrek. In de logica van uw relaas meegaand zou men logischerwijze kunnen stellen dat uw ouderlijk huis dan de eerste plaats zou zijn die zij zouden overwegen aan te doen, mochten zij het werkelijk op de familie van R. (...) D. (...) en dus ook op u hebben gemunt. Dat uw ouders geen enkele hinder ondervonden na de moord op R. (...) D. (...), zowel in de periode van uw beweerde problemen als in de vele maanden daarna, is alweer een indicatie dat u niet de problemen kende die u doet uitschijnen.

Ten zesde merkt het CGVS op dat uw partner verklaart dat jullie steeds met een wapen bedreigd werden aan jullie woning (NPO partner, p.15 & p.17), doch laat u dit volledig weg in uw uitvoerige verklaringen op het CGVS en heeft u het enkel over een verbale bedreiging (NPO, p.12-15). Zelfs wanneer u gevraagd wordt of uw belagers nog iets hebben gezegd of gedaan wanneer zij u bedreigden, antwoordt u van niet. U vervoegt dat ze u verbaal bedreigden, maar dat uw partner G. (...) fysiek bedreigd werd (NPO, p.18). Het is wel erg frappant dat u in uw erg gedetailleerde verklaringen over de omstandigheden van de bedreigingen weglaat dat uw belagers gewapend waren. Dit kan men immers moeilijk als een detail bestempelen. Deze vaststelling draagt verder bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Tot slot merkt het CGVS nog dat uw partner E. (...) G. (...) tweemaal zou zijn bestolen tijdens de nationale staking waaraan jullie hebben deelgenomen. U brengt deze diefstallen niet in verband met de problemen die u omwille van uw halfbroer zou hebben gekend. Zo kunnen jullie niet zeggen wie E. (...) G. (...) heeft bestolen (NPO partner, p.16-17). U vertelt dat de samenkomst van alle wijken leidde tot afpersing. Gevraagd of deze berovingen in verband stonden met de protesten, of in verband stonden met de bedreigingen die u eerder had ontvangen, bevestigt u dat dit verband hield met de protesten (NPO, p.19). Bijgevolg betreft dit louter een eenmalig incident dat voorviel tijdens de nationale staking en heeft dit geen betrekking op de problemen die u gekend zou hebben omwille van uw halfbroer R. (...) D. (...).

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan de door u opgeworpen problemen omwille van uw broer R. (...) D. (...).

Verder haalt u de onveiligheid in Colombia aan als reden om dewelke u niet kan terugkeren. Zo verwijst u naar diefstallen, kinderverkrachtingen, veel drugs en organenverkoop (NPO, p.21). Het CGVS benadrukt dat u slechts verwijst naar een algemene situatie van onveiligheid in Colombia. Er dient te worden aangestipt dat een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst kan niet volstaan om iemand een internationale beschermingsstatus toe te kennen. De algemene veiligheidssituatie in Colombia waarnaar u verwijst is immers allerminst van dien aard dat een terugkeer per definitie onmogelijk is (zie tevens infra). Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart bieden zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan. Het bankafschrift verwijst louter naar de betaling van uw vliegtickets, doch heeft dit geen betrekking op uw asielmotieven. Wat betreft de documenten die het overlijden van uw broer R. (...) D. (...) dienen aan te tonen (het artikel omtrent het overlijden van uw broer R. (...) D. (...), de overlijdensakte van R. (...) D. (...), de identiteitskaart van R. (...) D. (...)), dient te worden opgemerkt dat hieruit niets kan worden afgeleid over mogelijke problemen die u en uw partner E. (...) G. (...) in Colombia gekend zouden hebben. De beëindiging van het werkcontract van E. (...) G. (...) verwijst louter naar de stopzetting van de werkzaamheden van uw partner E. (...) G. (...), niet meer of niet minder. De drie foto's waarop u en uw familieleden staan afgebeeld, geven uitsluitend uw familieleden weer, maar zijn niet in staat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven om te buigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals

het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw partner J. (...), E. (...) G. (...) (CG xx; OV xxx) eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker werd ingetrokken. Het beroep is derhalve zonder voorwerp wat verzoeker betreft.

3. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 57/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “*het administratief rechtsbeginsel van zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*” en van “*het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens dewelke, onder anderen, met recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

4.2. Stukken

4.2.1. Verzoekster voegt het volgende stuk toe aan het verzoekschrift:

- artikel van “Tubarco” in het Spaans zonder vertaling (stuk 3).

4.2.2. Op 6 september werd door de verwerende partij een aanvullende nota neergelegd aangaande nieuwe elementen inzake de veiligheidssituatie in Colombia (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

4.3. Beoordeling

4.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

4.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij en haar partner zouden gekend hebben met de vijanden van haar overleden halfbroer R.D.:

(i) de verklaringen van verzoekster bij de DVZ over de criminele activiteiten van haar halfbroer zijn erg gebrekkig ten opzichte van de kennis die ze tentoon spreidde tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS: bij de DVZ kan ze niet preciseren van welke bende hij deel uitmaakte; ook wat betreft het overlijden van haar halfbroer heeft verzoekster een beperkte kennis;

(ii) er kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekster en haar partner vervolgens zelf zouden hebben gekend in Colombia nu het mag verbazen dat hun belagers hen pas maanden na het overlijden van haar halfbroer hebben geviserd. Bovendien kunnen verzoekster en haar partner geen juiste tijdsituering geven aangaande deze vermeende bedreigingen en hebben de moordenaars van haar halfbroer niet doortastend opgetreden indien ze hen werkelijk wilden treffen;

(iii) verzoekster en haar partner hebben aan hun nieuwe woning opnieuw hun oude gewoontes die ze bij hun oude woning hanteerden, voortgezet. Dat verzoekster en haar man overigens hebben deelgenomen aan een nationale staking staat haaks op de voorzichtigheid die zij beweerden aan de dag gelegd te hebben;

(iv) het is bevreemdend dat verzoekster na de beweerde bedreigingen nooit bescherming heeft gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten, volgens haar zou er een samenwerking zijn tussen de groeperingen in elke wijk en de politie, wat tegenstrijdig is met het feit dat er wel politiebewaking was bij de begrafenis van haar halfbroer;

(v) verzoeksters familieleden, die in Yumbo wonen en dezelfde familieband hebben met verzoeksters halfbroer, hebben tot op de dag van vandaag geen problemen gekend;

(vi) verzoeksters partner verklaarde dat zij steeds met een wapen werden bedreigd aan hun woning, wat tegenstrijdig is met verzoeksters verklaringen. Zij zou immers hebben verklaard dat het enkel om verbale bedreigingen ging;

(vii) verzoeksters partner zou tweemaal zijn bestolen tijdens de nationale staking waaraan zij hebben deelgenomen. Deze diefstallen werden door verzoekster echter niet in verband gebracht met de problemen die zij omwille van haar halfbroer zouden hebben gekend, het betreft dus een eenmalig incident;

(viii) het opwerpen van de onveiligheid in Colombia zoals de diefstallen, verkrachtingen, veel drugs en organenverkoop, is niet voldoende nu er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging moet worden aangetoond om als vluchteling te kunnen worden erkend;

(ix) de neergelegde documenten zijn niet bij machte een ander zicht te bieden op de bovenstaande appreciatie;

(x) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

4.3.3.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.4.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Colombia te worden vermoord door criminele bendes naar aanleiding van de criminele activiteiten van haar halfbroer R. D. die deel uitmaakte van de “*groepering 13*”, een onderdeel van de Clan del Golfo, en zich bezighield met drugssmokkel. Verzoekster haalt tevens de onveiligheid in Colombia aan als reden waarom zij niet kunnen terugkeren.

4.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

4.3.4.3. Verzoekster bekritiseert vooreerst in het verzoekschrift dat de bestreden beslissing geen algemene informatie en geen motivering bevat over de aanwezigheid van de *Clan del Golfo* in Colombia en in de regio van verzoekster. Het bestaan van de “*groepering 13*” wordt ook bevestigd door de lokale pers, verzoekster verwijst in dit verband naar stuk 3 bij het verzoekschrift. Verzoekster stelt dat de Clan del Golfo in de COI Focus “*Colombia veiligheidssituatie*” van 20 november 2023 beschouwd wordt als de grootste georganiseerde misdaadstructuur op nationaal niveau. Verzoekster meent dat deze informatie haar verklaringen bevestigt over de criminele activiteiten van haar halfbroer en dat het niet kan worden aanvaard dat de bestreden beslissing hierover geen motivering bevat.

In dit verband wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de problemen die zij en haar partner gekend zouden hebben met de vijanden van haar overleden halfbroer. Hieronder wordt onderzocht of dit oordeel terecht is. Indien dit oordeel terecht is (wat het geval is zoals hieronder zal blijken) volstaat het vast te stellen dat de verklaringen van verzoekster ongeloofwaardig zijn en kan haar louter verwijzen naar een algemene situatie hieraan geen afbreuk doen. Dat in de bestreden beslissing *in casu* niet afzonderlijk wordt gemotiveerd over de aanwezigheid van de *Clan del Golfo* in Colombia en in de regio van verzoekster, houdt niet in dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten betreffende de algemene

situatie in het land van herkomst van verzoekster. Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de algemene situatie in Colombia maar blijkt ook dat hij de verklaringen van verzoekster en haar partner heeft getoetst op hun geloofwaardigheid en dit binnen de context van de gebeurtenissen in Colombia (verzoeksters kennis over de criminele activiteiten van haar halfbroer, de werkwijze van de criminelen, het deelnemen aan een massabetoging, het al dan niet een beroep doen op de Colombiaanse autoriteiten, de huidige situatie van verzoeksters familieleden). Bijkomend merkt de Raad op dat stuk 3 bij het verzoekschrift in het Spaans is opgesteld en dat geen vertaling wordt bijgevoegd. Artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement van de Raad) schrijft voor dat bij gebrek van een voor eensluidend verklaarde vertaling, de Raad niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen.

4.3.4.4. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekster zou gekend hebben met de vijanden van haar overleden halfbroer, gezien zij bij de DVZ zeer beperkte verklaringen aflegde over zijn activiteiten en pas bij het CGVS veel meer details kon geven. Hierover staat in de bestreden beslissing het volgende:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de activiteiten van uw halfbroer bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) erg gebrekkig blijven ten opzichte van de kennis die u vervolgens etaleert tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo stelde u bij de DVZ dat uw halfbroer lid was van een bende, maar dat u niet weet van welke bende (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Vervolgens verklaart u op het CGVS dat uw broer lid was van ‘Groepering 13’, wat onder de ‘Clan del Golfo’ valt. Dat u pas op het CGVS meer in detail kan treden over uw halfbroers activiteiten, doet de wenkbrauwen fronsen. Des te meer gezien u uw band met hem opnieuw had opgenomen en u hem thuis bezocht volgens uw verklaringen. U had bovendien ontdekt waarmee hij bezig was - drugssmokkelaar, mensen vermoorden - waardoor u veel vijanden had gekregen, zo verklaart u (NPO, p.14). Dat u dan al niet onmiddellijk bij de DVZ kon preciseren van welke bende hij deel uitmaakte, is niet aannemelijk.

Ook wat betreft het overlijden van uw halfbroer beschikt u over erg beperkte kennis. U weet niet wie hem heeft gedood of tot welke groepering de moordenaar(s) behoorde(n) (NPO, p.17). Pas wanneer u - reeds in België - een artikel op het spoor kwam over zijn overlijden, bent u meer over hem te weten gekomen, zo vertelt u (NPO, p.20). Voorgaande vaststellingen doen twijfelen aan de mate van betrokkenheid bij uw broer R. (...) D. (...) in Colombia, en de problemen die zegt om die reden te hebben gekend.”

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar haar eerder afgelegde verklaringen op het CGVS. Zij zou in Colombia niet veel informatie hebben gekregen over de criminele activiteiten van haar halfbroer en dit pas hebben vernomen via persartikels die zij heeft opgezocht. Dit zou volgens verzoekster niet tegen haar kunnen worden gebruikt omdat zij wel zou hebben meegewerkt aan het onderzoek in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

De Raad wijst er op dat het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen geen afbreuk kan doen aan de motieven inzake dit gedeelte van haar vluchtrelaas. Verder mag van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij al het mogelijke doet om informatie te verkrijgen over datgene dat de aanleiding was van zijn of haar vlucht uit het land van herkomst aangezien het van primordiaal belang is om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten. Het is voorts verre van aannemelijk dat er geen concrete details konden worden (na)verteld en dat verzoekster pas over verdere informatie beschikte nadat zij dit in nieuwsartikels zou hebben gelezen.

Ook inzake de moord op haar halfbroer, benadrukt verzoekster dat zij geen informatie had omdat zij geen toegang had tot de informatie van de politie, er waren immers criminele bendes bij betrokken. Zij voegt hieraan toe dat zij wel verklaringen heeft afgelegd aangaande de omstandigheden van de moord, waarvan zij getuige zou zijn geweest en verwijst naar de neergelegde overlijdensakte. Zij verwijst uitdrukkelijk naar haar verklaringen in dit verband.

De Raad herhaalt bovenvermelde elementen inzake wat er redelijkerwijze kan worden verwacht van een verzoeker om internationale bescherming en herhaalt ook dat het louter opnieuw verwijzen naar voorheen afgelegde en reeds beoordeelde verklaringen, gaan afbreuk doet aan de motieven over deze verklaringen. Verzoekster kon zich bovendien informeren via familieleden zoals de zoon van haar halfbroer die zou zijn gevlucht naar Spanje (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, (hierna: NPO), p. 17) of via het justitieel apparaat in Colombia. Het verwijzen naar de overlijdensakte is in dit verband niet dienstig en kan niets wijzigen aan de inhoud van de bestreden beslissing. Volledigheidshalve kan in dit verband worden verwezen naar hetgeen hierover terecht werd geoordeeld in de bestreden beslissing onder punt 1.5. van dit arrest.

4.3.4.5. Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekster en haar partner zouden hebben gekend door de criminele activiteiten van verzoeksters halfbroer. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Ten tweede dient te worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die u en uw partner vervolgens zelf gekend zouden hebben in Colombia. Zo verbaast het ten eerste dat uw belagers u maanden na het overlijden van uw halfbroer pas viseerden. Uw halfbroer is namelijk overleden op 11 juli 2019, doch werd u zelf pas voor het eerst bedreigd in februari 2020, vermoedt u (NPO, p.17). Uw partner stelt eveneens dat het min of meer rond februari 2020 was dat jullie een eerste keer werden bedreigd (NPO partner, p.14). Naast jullie vage tijdssituering - men moge immers verwachten dat u meer concreet kan zeggen wanneer die eerste keer bedreigd werd - is het onduidelijk waarom de vijanden van uw broer zo'n lange tijd na zijn dood zouden wachten om u te bedreigen. Daarenboven stelt de vraag zich om welke reden zij langs uw woning passeerden en uw waarschuwden om vervolgens weer te vertrekken. Dit geldt des te meer voor de tweede keer dat zij u benaderden aan uw andere woning. Wederom mag het verbazen dat de moordenaars van uw broer u bedreigden met de dood, maar u anderzijds zo genegen waren om u nogmaals enkel verbaal te waarschuwen zodat u de tijd kreeg om te ontkomen en/of zelfs de autoriteiten in te lichten (NPO, p.12-13). Men moge verwachten dat zij veel doortastender zouden optreden in het geval zij jullie werkelijk wilden treffen.”

Dat de bedreigingen vele maanden na het overlijden van haar halfbroer zouden hebben plaatsgevonden, is volgens verzoekster te wijten aan het feit dat de criminele bende niet wist waar haar woonplaats was en zij dus eerst gelokaliseerd moest worden.

Deze uitleg *post factum* van verzoekster doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat het onduidelijk is waarom de vijanden van haar broer zo'n lange tijd na zijn dood zouden wachten om haar te bedreigen en waarom ze haar bedreigden met de dood maar haar wel waarschuwden zodat ze de tijd kreeg om te ontkomen en/of zelfs de autoriteiten in te lichten.

Verder legt verzoekster uit dat zij zich de precieze datum niet zou herinneren omdat de gebeurtenis meer dan vier jaar geleden zou hebben plaatsgevonden. Verzoekster voegt hieraan toe dat zij echter wel een precieze schatting heeft kunnen geven van de datum van de eerste bedreiging en verwijst aldus naar haar reeds afgelegde verklaringen op het CGVS. Voorts stelt ze dat haar relaas aangaande de bedreigingen wel coherent is en *“er tegenstrijdigheden binnen verzoekers verklaringen zijn maar geen tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers over de bedreigingen waaraan ze zijn blootgesteld”*.

De Raad benadrukt dat het zich niet kunnen herinneren van bedreigingen – die stelselmatig ernstiger werden (NPO, p. 12-15) en vanzelfsprekend een bepaalde indruk hebben achtergelaten bij verzoekster – omdat dit enige tijd geleden zou hebben plaatsgevonden, niet kan worden aangenomen. Bovendien beperkt zij zich opnieuw tot het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en minimaliseert zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Verzoekster kan met dit betoog bezwaarlijk afbreuk doen aan de vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissing. Bijgevolg blijven deze pertinente motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind, worden deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoekster ontkent niet dat zij niet over wapens gesproken heeft maar dat de aanwezigheid van wapens in Colombia zo gewoon is dat zij geen melding maakte van dit detail. In dit verband wordt erop gewezen dat, mocht dit werkelijk een veel voorkomend detail zijn, de vraag rijst waarom haar partner hier wel de nadruk op legde. Er wordt ook verwezen naar punt 4.3.4.9. van dit arrest. In zoverre er wordt verwezen naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door haar geciteerde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.3.4.6. De commissaris-generaal stelt voorts terecht het volgende:

“Ten derde merkt het CGVS op dat hoewel u verklaart enige voorzichtigheid te hebben gehanteerd - bijvoorbeeld in de buurt naar de supermarkt gaan, de taxi nemen, van woonplaats veranderen - u en uw partner aan jullie nieuwe woning opnieuw de gewoonte hanteerden buiten voor de woning te zitten. Dit is dezelfde setting waarin u voor het eerst werd bedreigd in uw vorige woning (NPO, p.13). Overigens nam u samen met uw man deel aan de nationale staking via de vakbond van uw man (NPO partner, p.15). Hoewel u niet in de frontlinie stond volgens uw verklaringen, staat ook dit gedrag haaks op de voorzichtigheid die u verklaart gehanteerd te hebben vanaf de eerste bedreiging (NPO, p.13). Het gedrag dat u stelde na de eerste bedreiging en bovendien na de tweede bedreiging valt op geen enkele wijze te verenigen met de angst die u verklaart te hebben gehad, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat u dan aan een massabetoging zou deelnemen, waarmee u zich duidelijk in het openbaar begaf en personen van allerlei slag riskeerde tegen te komen, mag ten eerste verbazen.”

Wat betreft de voorzorgsmaatregelen verwijst verzoekster nogmaals naar de in de hierboven geciteerde genomen maatregelen, wat dus geen ander licht kan werpen op de motivering hierover. Het betoog van verzoekster dat zij en haar partner zouden hebben deelgenomen aan de nationale staking omdat zij dachten

dat de bedreigingen enige tijd geleden hadden plaatsgevonden en de buurt veilig zou zijn, kan niet worden gevolgd en is niet proportioneel met de door verzoekster genomen maatregelen zoals het verhuizen naar een andere plaats en de vrees die werd geuit in verband met het geheel van de problemen.

4.3.4.7. Voorts wordt correct het volgende geconsideerd:

“Ten vierde tart het alle verbeelding dat u na de beweerde bedreigingen nooit bescherming heeft gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten. U stelt hieromtrent dat u dat niet deed omdat alle groeperingen in elke wijk onder één hoedje spelen met de politie, waardoor een klacht neerleggen tot niets zou leiden (NPO, p.18). U vervoegt: “Want als je dat wel doet, moet je nadien een identificatieronde houden met die personen. Hen gaan herkennen en dat draait uiteindelijk slechter uit. Dan moet je hen onder ogen komen, en dat is gevaarlijk vind ik” (NPO, p.18). Dat u geen enkele melding heeft gemaakt bij geen enkele instantie omtrent de bedreigingen die u ontving, relateert de ernst van uw vrees ten zeerste. Wat betreft uw verklaring over de samenwerking tussen groeperingen en politie, wijst het CGVS op de politiebewaking bij uw halfbroers begrafenis. U verklaart dat zij bescherming voor de familie voorzagen (NPO, p.17). Uw partner is evenmin ooit naar de autoriteiten gestapt, en dit uit angst. Hij verklaart hierover het volgende: “Want ik weet hoe dat gaat bij een bedreiging. We waren al tot de dood veroordeeld. We voelden ons niet veilig, ook niet door een aangifte in te dienen” (NPO partner, p.15). Echter heeft hij nooit persoonlijke problemen gekend met de autoriteiten, noch met het gerecht of de politie in Colombia, en zijn familieleden evenmin (NPO partner, p.9). Gevraagd of jullie het tweede incident ergens hebben gemeld, antwoordt hij van niet, omdat jullie nog veel banger waren geworden. Dat jullie voorts na de aanval op G. (...) niemand hebben ingelicht, wat reeds het derde incident betrof, tart alle verbeelding (NPO partner, p.19). Indien jullie in wezen bedreigd werden, is het dan ook weinig te vatten dat jullie niet eens de politie opgezocht hebben, gezien zij reeds uw familie hebben beschermd tijdens de begrafenis van uw halfbroer en ook op de hoogte waren van jullie familiebanden.”

In dit verband stelt verzoekster in het verzoekschrift dat zij en haar partner samenhangende verklaringen hebben gegeven over het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse autoriteiten, de samenwerking van de politie met criminele groeperingen en de angst om zichzelf meer bloot te geven door de politie om hulp te vragen. Hieraan voegt ze toe dat de politie mogelijk betrokken was bij de moord op haar halfbroer omdat hij kort voor de moord werd vrijgelaten. Ze verwijst naar objectieve bronnen om het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse autoriteiten aan te kaarten.

De Raad stelt in dit verband dat volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en dat deze in het algemeen geboden wordt wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker zou daarbij aannemelijk moeten maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is voor verzoekster. Zij toont immers niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in haar geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat ze geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft.

Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen ernstige poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijft verzoekster in gebreke concreet aan te tonen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat er wel een politiebewaking was tijdens de begrafenis van haar halfbroer R. D.

Wat betreft de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, wordt herhaald dat dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

4.3.4.8. De commissaris-generaal stelt voorts terecht het volgende:

“Ten vijfde kan nog worden aangestipt dat niemand van uw familie tot op de dag van vandaag nog enige problemen heeft gekend, wat zeer opvallend is (NPO, p.21 & NPO partner p.20). Dit niettegenstaande uw ouders en uw broers J.(...) en J.(...) nog steeds in Yumbo wonen en dezelfde familieband hebben/hadden met jullie halfbroer R. (...) D. (...) (NPO, p.20). U verduidelijkt dat J.(...) en J.(...) altijd op verplaatsing zijn als soldaten in verschillende steden, echter biedt dit geen verklaring waarom uw ouders geen problemen hebben gekend sinds uw vertrek. In de logica van uw relaas meegaand zou men logischerwijze kunnen stellen dat uw ouderlijk huis dan de eerste plaats zou zijn die zij zouden overwegen aan te doen, mochten zij het werkelijk op de familie van R. (...) D. (...) en dus ook op u hebben gemunt. Dat uw ouders geen enkele hinder

ondervonden na de moord op R. (...) D. (...), zowel in de periode van uw beweerde problemen als in de vele maanden daarna, is alweer een indicatie dat u niet de problemen kende die u doet uitschijnen."

Verzoekster meent dat haar ouders niet op de hoogte zouden zijn van de bedreigingen of de criminele activiteiten van R. D.. Voorts verwijst zij naar haar reeds afgelegde verklaringen aangaande haar broers die als soldaten op meerdere plaatsen worden gestationeerd en meent dat haar halfbroer J. R. G. nu wel wordt bedreigd door vijanden van R. D.

Met dergelijke argumentatie slaagt verzoekster er echter niet in de stelling van de commissaris-generaal te weerleggen. Door te volharden in haar verklaringen kan verzoekster geen ander licht werpen op bovenstaande pertinente bevindingen die volgen uit de door haarzelf geschetste context. Daarbij komt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat haar ouders niet op de hoogte zouden zijn van het verloop van de gebeurtenissen zoals de problemen en de moord op R. D.

4.3.4.9. Tot slot staat in de bestreden beslissing aangaande de bedreigingen het volgende:

"Ten zesde merkt het CGVS op dat uw partner verklaart dat jullie steeds met een wapen bedreigd werden aan jullie woning (NPO partner, p.15 & p.17), doch laat u dit volledig weg in uw uitvoerige verklaringen op het CGVS en heeft u het enkel over een verbale bedreiging (NPO, p.12-15). Zelfs wanneer u gevraagd wordt of uw belagers nog iets hebben gezegd of gedaan wanneer zij u bedreigden, antwoordt u van niet. U vervoegt dat ze u verbaal bedreigden, maar dat uw partner G. (...) fysiek bedreigd werd (NPO, p.18). Het is wel erg frappant dat u in uw erg gedetailleerde verklaringen over de omstandigheden van de bedreigingen weglaat dat uw belagers gewapend waren. Dit kan men immers moeilijk als een detail bestempelen. Deze vaststelling draagt verder bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas."

Verzoekster stelt voorts dat zij alleen het slachtoffer is geweest van verbale bedreigingen en haar partner van fysieke bedreigingen. De criminelen zouden altijd gewapend zijn maar deze wapens nooit op hen hebben gericht. Verzoekster zou dit niet hebben vermeld aangezien het dragen van een wapen in Colombia een vaak voorkomende zaak zou zijn. Dergelijk betoog kan echter niet worden aangenomen nu zoals reeds werd vermeld, de intensiteit van de bedreigingen – volgens verzoekster – snel toenam, zij duidelijk onder de indruk waren van de vermeende fysieke en verbale bedreigingen en het gebruik van een wapen een mogelijk gevolg kon zijn. Daarbij komt dat, mocht het tonen van een wapen werkelijk een veel voorkomend detail zijn, de vraag rijst waarom haar partner hier wel de nadruk op legde. Verzoeksters verweer kan aldus niet worden gevolgd.

4.3.4.10. Verzoekster stelt verder in het verzoekschrift dat er geen rekening werd gehouden met haar minderjarig kind S. nu hij naar school zou moeten gaan, gezondheidszorg zou moeten krijgen en niet zou mogen worden verwacht dat hij ondergedoken leeft. Zij wijst op de invloed van de criminele bendes in Colombia en het feit dat haar zoon via de Colombiaanse autoriteiten volgens haar geen bescherming zal kunnen krijgen.

In dit verband dient opgemerkt dat verzoekster er in deze aan voorbijgaat dat het de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. *In casu* is niet aan deze voorwaarden voldaan. Verzoekster toont voorts niet aan dat het hoger belang van het kind bij het nemen van de bestreden beslissing geschaad zou zijn en er wordt ook verwezen naar wat onder punt 4.3.4.7. over de overheidsbescherming in Colombia gesteld wordt.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar algemene informatie, benadrukt de Raad dat het risico voor verzoekster *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt. Daarbij mag van haar worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Colombia, *quod non in casu*. De materiële vergissingen die door verzoekster ter zitting d.d. 11 september 2024 worden opgesomd kunnen niets wijzigen aan de inhoud van de bestreden beslissing.

4.3.4.11. Voor het overige volhardt verzoekster in haar uiteengezette vluchtmotieven en spreekt zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, wat geen dienstig verweer is en waarmee verzoekster dan ook niet de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing kan ontkrachten.

4.3.4.12. Verzoekster laat de volgende motieven van de bestreden beslissing ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt: verzoeksters partner zou

tweemaal zijn bestolen tijdens de nationale staking waaraan zij zouden hebben deelgenomen, deze diefstallen werden door verzoekster echter niet in verband gebracht met de problemen die zij omwille van haar halfbroer zou hebben gekend; het opwerpen van de onveiligheid in Colombia zoals de diefstallen, verkrachtingen, veel drugs en organenverkoop, is niet voldoende nu er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging moet worden aangetoond om als vluchteling te kunnen worden erkend.

4.3.4.13. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de neergelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

4.3.4.14. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekster niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

4.3.4.15. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

4.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

4.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt middels een aanvullende nota d.d. 6 september 2024 het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en

georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caqueté. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, met name in het departement Valle del Cauca waaruit verzoekster afkomstig is, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Met de verwijzingen in het verzoekschrift naar algemene bronnen wijzigt verzoekster hier niets aan nu dit *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, *quod non in casu*.

Zoals hierboven vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is in het platteland en de afgelegen rurale gebieden van het departement Valle del Cauca, Verzoekster toont echter niet aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers, louter door hun aanwezigheid in dit gebied, een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict.

4.3.5.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.3.7. Waar verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpt, blijkt uit het administratief dossier dat zij bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg zij de mogelijkheid de vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.3.8. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep in hoofde van verzoeker E.G.J. wordt verworpen.

Artikel 2

Verzoekster wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekster geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET